

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף רכ"א ע"ב

פרשת פנחס

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (רכ"א ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

פִּתְרָאָה.

תרגום לעברית

ועד עכָּשׁוּ לֹא הָיָה בְּעוֹלָם, שְׁאֵפְלוּ עִיר שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם לֹא תִהְיֶה אֲמֵנוֹת אָדָם, שְׁהָרִי כְּתוּב (זכריה ב) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמָר ה' חוֹמַת אֵשׁ סָבִיב וְגו'. אִם לְעִיר כְּתוּב כֹּךְ - כָּל שָׁכֵן הַבֵּית, שֶׁהוּא דִּיּוֹר שְׁלוֹ. וּמַעֲשֶׂה זֶה הָרִי רָאוּי לְהִיּוֹת בְּרֹאשׁ כְּשִׁיזְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְהִסְתַּלַּק עַד לְסוֹף הַיָּמִים בְּגִלְתָּהּ הָאֲחֵרוֹנָה.

טקסט הזוהר

שְׁאֵלְתָא אַחֲרָא, דְּוִדָּאִי אֲנִי קִרְבִּין לְמַלְכָּא עֲלָאָה, יִתִּיר מִכָּל שְׁאָר עַמִּין. וְדָאִי הָכִי הוּא, דִּישְׂרָאֵל עֲבַד לֹוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכָא דְכָל עֲלָמָא. וְהָכִי אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל בֵּין שְׁאָר עַמִּין, כְּלָכָא בֵּין שְׁיִיפִין, כְּמָה דְּשְׁיִיפִין לֹא יִכְלִי לְמִיקָם בְּעֲלָמָא אֲפִילוּ רִגְעָא חֲדָא בְּלֹא לְכָא, הָכִי עַמִּין כְּלָהוּ, לֹא יִכְלִין לְמִיקָם בְּעֲלָמָא, בְּלֹא יִשְׂרָאֵל. וְאוּף הָכִי יְרוּשָׁלַם בְּגוֹ שְׁאָר אֲרַעָאן, כְּלָכָא בְּגוֹ שְׁיִיפִין. וְעַל דָּא אֵיהִי בְּאֻמְצָעִיתָא דְּכוּלִי עֲלָמָא. כְּלָכָא גוֹ שְׁיִיפִין.

שאלה אחרת, שוודאי אנו קרובים למלה העליון יותר מכל שאר העמים - ודאי כה זה, שישאל עשה אותם הקדוש ברוך הוא לב כל העולם. וכך הם ישראל בין שאר העמים, כמו לב בין האיקרים. כמו שהאיקרים לא יכולים לעמד בעולם אפלו רגע אחד בלי לב, כך העמים כלם לא יכולים לעמד בעולם בלי ישראל. וכך גם ירושלים בתוך שאר הארצות כמו לב בתוך האיקרים, ועל כך היא באמצע כל העולם, כמו לב בתוך האיקרים.

טקסט הזהר

וישראל מתנהגן גו שאר עמין, כגונא דלפא גו שייפין. לפא איהי רכיה וחלש, ואיהו קיומא דכל שייפין, לא ידע מצערא ועקא ויגונא כלל אלא לפא, דביה קיומא, דביה סוכלתנו, שאר שייפין לא אתקריב בהו כלל, דהא לית בהו קיומא, ולא ידעין מדי. כל שאר שייפין לא קריבין למלפא, דאיהו חכמתא וסוכלתנו, דשריא במוחא, אלא לפא. ושאר שייפין, רחיקין מניה, ולא ידעין מניה כלל. כך ישראל, למלפא קדישא קריבין, ושאר עמין רחיקין מניה.

תרגום לעברית

וישראל מתנהגים בתוך שאר העמים כמו הלב בתוך האיקרים. הלב הוא רך וחלש, והוא קיום כל האיקרים. לא יודע מצער וצרה ויגון כלל, רק הלב, שבו הקיום, שבו השכל. שאר האיקרים לא התקרב בהם כלל, שהרי אין בהם קיום ולא יודעים דבר. כל שאר האיקרים לא קרובים למלה, שהוא חכמה ושכל, ששרוי במח, אלא רק הלב. ושאר האיקרים רחוקים ממנו ולא יודעים כלל. כך ישראל קרובים למלה הקדוש, ושאר העמים רחוקים ממנו.

שְׁאַלְתָּא אַחְרָא, דִּישְׁרָאֵל לֹא אָכְלִי נְבִלּוֹת וּטְרָפוֹת, וְטִנוּפָא וְלִכְלוּכָא דְשִׁקְצִים וּרְמָשִׁים כְּשָׂאֵר עֲמִין, הָכִי הוּא, דְּהָא לֵבָא דְאִיהוּ רַכִּיךְ וְחֻלְשׁ, וּמִלְכָּא וְקִיוּמָא דְכָל שָׂאֵר שְׁיִיפִין, לֹא נָטִיל לְמִזְוִנְיָה, אֲלֵא בְרִירוֹ וְצַחוּתָא דְכָל דְמָא, וּמִזְוִנְיָה נָקִי וּבְרִירָא, וְאִיהוּ רַכִּיךְ וְחֻלְשׁ מִכְלָא, וְשָׂאֵר פְּסוּלָת אֲנַח לְכָל שְׁיִיפִין, וְכָל שָׂאֵר שְׁיִיפִין לֹא מְשַׁנְחִין בְּהָא, אֲלֵא כָּל פְּסוּלָת וּבִישׁ דְּכֻלָּא נְטִלִין, וְאִינוּן בְּתַקִּיפּוּ כְּמָה דְאַתְחֲזִי לֹון.

תרגום לעברית

שְׁאַלְתָּה אַחֲרָת, שְׁיִשְׁרָאֵל לֹא אוֹכְלִים נְבִלּוֹת וּטְרָפוֹת וְטִנוּף וְלִכְלוּף וְשִׁקְצִים וּרְמָשִׁים כְּשָׂאֵר הָעֲמִים - כֹּה הוּא, שֶׁהָרִי הֵלֵב הוּא רַךְ וְחֻלְשׁ, וּמִלְךְ וְעַמִּידָת כָּל שָׂאֵר הָאִיבָרִים. לֹא לֹוקֵחַ לְמִזְוִנוֹ, רַק בְּרִיר וְצַחוּת כָּל הָדָם, וּמִזְוִנוֹ נָקִי וּבְרִיר, וְהוּא רַךְ וְחֻלְשׁ מִהַכָּל, וְשָׂאֵר הַפְּסוּלָת מִנִּיחַ לְכָל הָאִיבָרִים, וְכָל שָׂאֵר הָאִיבָרִים לֹא מְשַׁנְחִים בָּזֶה, אֲלֵא כָּל פְּסוּלָת וְרַע שֶׁל הַכָּל לֹוקְחִים, וְהֵם בְּחֻזֵּק כְּמוֹ שְׁרָאוּי לָהֶם.

טקסט הזוהר

וְעַל דָּא בְּכָל שָׂאֵר שְׁיִיפִין אֵית אֲבַעְבוּעִין, שְׂאֵת אוֹ סַפְחָת, סְגִירוֹ דְצַרְעָת. לְלֵבָא, לָאוּ מִכָּל הָנִי כְּלוּם, אֲלֵא אִיהוּ נָקִי בְרִירָא מִכְלָא, לֵית בֵּיה מוּמָא כָּלִל. כֹּה קוּדְשָׁא בְרִירָה הוּא נָטִיל לֵיה לְיִשְׂרָאֵל דְאִיהוּ נָקִי וּבְרִירוֹ דְלֵית בֵּיה מוּמָא עַל דָּא כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) כָּלֶךְ יָפֶה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּהּ. אַתָּא רַבִּי יוֹסִי, נָשִׁיק יְדוּי, אָמַר, אֵילוּ לֹא אֲתִינָא לְעֵלְמָא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע דָּא, דִּי. (במדבר כ"ב) וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמָּכָה וְגו'. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָאִי קָרָא הָכִי הָוָה לֵיה לְמַכְתָּב, וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִכָּה פְּנָחֶס, וְלֹא הַמָּכָה אֲשֶׁר הִכָּה, לֹא נֶאֱמַר אֲלֵא בְּאַרְח סְתִים.

ועל זה בכל שאר האיברים יש אבעבועות, שאת או ספחת, סגירות הצרעת. ללב אין כלום מכל אלה, אלא הוא נקי וברור מהכל, אין בו מום כלל. כך הקדוש ברוך הוא לקח את ישראל, שהוא נקי וברור שאין בו מום, ועליו כתוב (שיר השירים ד) כלך יפה רעיתי ומום אין בך. בא רבי יוסי, נשק ידו ואמר, אלו לא באתי לעולם רק כדי לשמע את זה - די לי. ושם איש ישראל המכה וגו'. אמר רבי יצחק, פסוק זה הנה צריך להכתב: ושם איש ישראל אשר הכה פנחס, ולא המכה אשר הכה. לא נאמר אלא בדרך נסתר.

טקסט הזהיר

אלא הכי אמר רבי אלעזר (נ"א (רצ"ה ע"ב) רבי שמעון), כיון דסלקיה קודשא בריך הוא לפנחס לכהנא רבא, לא בעא לאדכרא ליה לפנחס בקטלנותא דבר נש. דהא לא אתחזי לכהנא רבא. עד לא סלקיה לכהנא רבא, אדכר ליה, ואמר וירא פנחס ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. כיון דסלקיה לכהנא רבא לא אדכר שניהם בקטלנותא, דלא אתחזי ליה, וחס עליה יקרא דקודשא בריך הוא, דכהנא רבא לא אתחזי לאדכרא בקטלנותא. ושם האשה המוכה, אוף הכי.

תרגום לעברית

אלא כך אמר רבי אלעזר (רבי שמעון), כיון שהעלה הקדוש ברוך הוא את פנחס לכהנה גדולה, לא רצה להזכיר לפנחס את הרג האדם, שהרי לא ראוי לכהן גדול. טרם העלהו לכהנה גדולה הזכיר לו, ואמר, וירא פינחס [וגו'] ויקח רמח וגו', וידקור את שניהם וגו'. כיון שהעלהו לכהנה גדולה, לא הזכיר שמו בהרג, שלא ראוי לו, וחס עליו כבוד הקדוש ברוך הוא, שפנה גדול לא ראוי להזכיר בהרג. ושם האשה המכה, גם כך.

רבי שמעון הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה אזיל עמיה, עד דהוו אזלי פגע בהו רבי פנחס בן יאיר, ותריין גוברין טוענין אבתריה. שכיח חמריה דרבי פנחס. טעינו ליה, ולא אזיל. אמר רבי פנחס, שביקו ליה, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח, או נסא אתעביד לן השתא. עד דאינון תמן, נפק רבי שמעון מבתר חד טנרא. נטל חמרא ואזיל, אמר רבי פנחס, ולא אמרית לכו, דהא ריחא דאנפין חדתין קא ארח.

תרגום לעברית

רבי שמעון היה הולך מקפוטקיא ללוד, ורבי יהודה הלך עמו. עד שהיו הולכים, פגע בהם רבי פנחס בן יאיר, ושני אנשים מחמרים אחריו. עמד חמורו של רבי פנחס. טענו אותו, ולא הלך. אמר רבי פנחס, שהרי ריח של פנים חדשות הריח, או שנס יעשה לנו כאן. עד שהם שם, יצא רבי שמעון מאחרי סלע אחד, נטל חמור והלך. אמר רבי פנחס, ולא אמרתי לכם שהרי ריח של פנים חדשות הריח!?

טקסט הזוהר

נחת וגפיף ליה רבי פנחס, ובכה, אמר ליה, חמינא בחלמי, דאתיא שכינתא לגבי, ויהבת לי נבזבזון רברבון, וחדינא בה. השתא כמה דחמינא. אמר רבי שמעון, מקל פרסי דחמרה, ידענא דאנת הוא. השתא חדוה שלים. אמר רבי פנחס, נתיב בדוה חד, דמלי דאורייתא אצטריק צחותא. אשכחו עינא דמיא, ואילנא, יתבו.

תרגום לעברית

ירד וגפף אותו רבי פנחס ובכה. אמר לו, ראיתי בחלומי שבאה שכינה אלי ונתנה לי אוצרות גדולים, ושמחתי בה. ועכשו כפי שראיתי. אמר רבי שמעון, מקול פרסות חמורך ידעתי שזה אתה. כעת חדוה שלמה. אמר רבי פנחס, נשב במקום אחד, שדברי התורה צריכים צחות. מצאו מעין מים ועץ, וישבו.

אמר רבי פנחס, מסתכל הוינא דהא לתחית המתים, בארשא אחרא יעביד לון קודשא בריה הוא, ומה דהיה השתא קדמא, ליהוי כדין בתראה. מנלן. מאינן עצמות, הנהו גרמין דאחיא לון קודשא בריה הוא על ידי יחזקאל, דכתיב, (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו בקדמיתא, ולבתר כתיב

אמר רבי פנחס, מסתכל הייתי שזה לתחית המתים בדרך אחר יעשה להם הקדוש ברוך הוא, ומה שהיה בעת ראשון, יהיה אז אחרון. מנין לנו? מאותן עצמות, אותן עצמות שהיה הקדוש ברוך הוא על ידי יחזקאל, שכתוב (יחזקאל לו) ותקרבו העצמות עצם אל עצמו - בהתחלה, ואחר כך כתוב, וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עליה וגו'. ויקרם עליהם עור מלמעלה ורוח אין בהם - שהרי מה שהפשיט בתחלה, יהיה אחרון. בתחלה (הפשיט מרוח, ואחר כך) עור, ואחר כך בשר. בתחלה הפשיט מרוח, ואחר כך עור, ואחר כך בשר, ואחר כך עצמות.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס - שימוש לא מסחרי - שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.